

N:o 22.

Ank. till Riksd. Kansli d. 9 Mars 1869, kl. 6 e. m.

Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 6) Utlåtande N:o 1, angående ifrågasatt ändring i gällande bestämmelser rörande trafiken å Statens jernvägar.

Uti en till Utskottets behandling hänvisad motion, N:o 241, har Herr *A. Medin* med obetydlig förändring förnyat sitt vid flera föregående riksdagar gjorda yrkande, att Riksdagen uti underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t ville anhålla:

det Kongl. Maj:t, efter inhemtande af Jernvägs-styrelsens utlåtande, täcktes bifalla: 1:o) en nedsättning af fyratio procent för 2:dra klassens vagn å snälltågen, hvilka äfven borde göra ett kort uppehåll vid hvarje station, så framt ej en 3:dje klassens vagn finge åtfölja mot 40 öre i afgift per banmil för hvarje person; 2:o) nedsättning i fraktkostnaden för åtskilligt tyngre gods; eller ock 3:o) att persontrafiken måtte skiljas från godstrafiken.

Det Tillfälliga Utskott, som vid sistlidne års riksdag behandlade det då i samma syfte framställda förslag, afstyrkte detsamma, hufvudsakligen af följande skäl: att en så betydlig prisnedsättning, som den ifrågasatta, sannolikt skulle åtminstone vid vissa tillfällen medföra större tillopp af passagerare, än som kunde rymmas i det för snälltågen beräknade högsta antal vagnar; att ett uppehåll vid hvarje station ej skulle medgifva den snabbhet, som anses nödvändig för snälltågen; att äfven nu gällande taxa icke synes hindra försändning af tungt gods ganska lång väg; samt att person- och godstrafiken ej med någon fördel kunde skiljas, förrän rörelsen uppnått en vida större höjd, än nu är fallet.

Utskottet antager, att nu antydda skäl icke sedan förledet år förlorat sin giltighet; och som, i fråga om motionärens särskildt vid denna riksdag alternativt väckta förslag, att en tredje klassens vagn måtte få åtfölja snälltågen emot en afgift för person af 40 öre per banmil, Utskottet finner lämpligheten af denna åtgärd bero-

ende på omständigheter, hvilka svårigen kunna i hela sin omfattning och sitt sammanhang af Riksdagen pröfvas, får Utskottet, i den öfvertygelse att Trafikstyrelsen, hvilken bäst är i tillfälle att bedöma hithörande förhållanden, icke lär underlåta sjelfmant vidtaga de för trafikens underlättande nödiga och lämpliga åtgärder till Riksdagen hemställa,

att motionen icke må till någon Riksdagens åtgärd föränleda.

På Utskottets vägnar:

Rudolf Cramér.

N:o 23.

Ank. till Riksd. Kansli d. 9 Mars 1869, kl. 6 e. m.

*Andra Kammarens Tillfälliga Utskotts (N:o 6) Utlåtande N:o 2, angående
ändring af den föreskrifna tiden för omjustering af mått, målkärl och vigter.*

Till Utskottets behandling har blifvit hänvisad Herr *A. J. Sandstedts* motion N:o 334, hvaruti yrkas: att Riksdagen måtte besluta en förändring i 16 § 1 mom. af Kongl. Maj:ts nådiga Stadga om mått och vigt af den 31 Januari 1855 till följande lydelse:

“Omjustering af mått, målkärl och vigter för landsbygd bör ske hvar tredje år med undantag för längdmått.”

Såsom grund för detta motionärens förslag anföres nu, likasom uti en af Herr Johan Erickzon vid sistlidne riksdag väckt motion, hvaraf den förevarande utgör en ordagrann afskrift, de dryga kostnader och långa resor, som rörelseidkande på landet onödigtvis måste underkasta sig för den så ofta påkommande justeringen.

Det vid förlidne års riksdag af dåvarande Tillfälliga Utskott N:o 6 afgifna Utlåtande innehöll hufvudsakligen att enligt *nu gällande* förnyade nådiga Stadga om mått och vigt af den 10 November 1865 *årlig* justering endast erfordras för målkärl och vigter, som begagnas i Kronans magasin eller vid in- och utlastning å fartyg,